



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 2650/24
31.7.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Љиљане Милосављевић и Милице Аксентијевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА (ЈМБГ ...) из ..., чији је пуномоћник Марина Димитријевић, адвокат из Београда, ул. Бирчанинова бр. 15, против тужене Специјалне болнице за болести зависности “Др Воробјев”, са седиштем у Земуну, ул. Сремских бораца бр. 2е, чији је пуномоћник Стана Младеновић, адвокат из Београда, Булевар ослобођења 51, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П1 566/19 од 22.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 31.7.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П1 566/19 од 22.11.2023. године у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом и шестом изреке и жалба тужиоца **ОДБИЈА**, као неоснована.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 566/19 од 22.11.2023. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење тужене бр.26/384 од 13.2.2012. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа уместо враћања на рад исплати 10 зарада, у укупном износу од 225.640,00 динара, са законском затезном каматом почев од 09.05.2012. године. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене зараде и других примања која му припадају по основу закона, општег акта

тужене и уговора о раду, за период од 9.5.2012. до 31.1.2022. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом, почев од датума доспелости до исплате, ближе означено у садржају тог става. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да у његову корист Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање за сваки месец ван радног односа, у периоду од 9.5.2012. до 31.01.2022. године, уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање према обрачуну Фонда. Ставом петим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиоца који се односи на накнаду трошкова парничног поступка у износу од 750.500,00 динара. Ставом шестим изреке делимично је усвојен захтев тужене за накнаду трошкова поступка и обавезан тужилац да туженој по овом основу исплати износ од 855.000,00 динара са законском затезном каматом од дана када се стекну услови за извршност, па до исплате. Ставом седмим изреке одбијен је део захтева тужене за накнаду трошкова поступка од досуђеног, а до траженог износа, и то за износ од 95.654,00 динара.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући пресуду у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом и шестом изреке, како то произлази из садржине жалбе, због битне повреде повреде одредаба парничног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на жалбу.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде, у побијаном делу, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Србије" бр. 72/11... 18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужиоца неоснована.

У првостепеном поступку, у потврђеном делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује у жалби.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, тужилац је био запослен код туженог од 1.8.2007. године на пословима обезбеђења, радећи у турнусима 24 часа рада - 48 часова слободно. Уговором о раду тужиоца је , између осталог, уговорено да тужиоцу може бити отказан уговор о раду ако својом кривицом учини повреде радне обавезе и то неблаговремено, несавесно или немарно извршавање радних дужности, одбијања запосленог да обавља послове на којима ради, злоупотреба положаја и прекорачења датог овлашћења, одавање послове, службене или друге тајне утврђене општим актима послодавца и у другим случајевима предвиђеним Законом о раду. Правилником о организације и систематизације радних места код тужене од 16.5.2007. године, послови обезбеђења обухватају послове физичке заштите болнице и одржавање реда међу пацијентима, вођење евиденције пацијената и посетилаца, проверавање и утврђивање одлучне чињенице и оцењивање безбедности најављене посете пацијентима, по потреби тражење мишљења о безбедности најављених посета пацијенту, обезбеђивање поштовања кућног реда од стране пацијената и посетилаца пацијената. Кућним редом туженог, између осталог, забрањено је доношење, употреба, разношење по одељењу свих врста наркотина, алкохола и других психоактивних супстанци и коришћење мобилних телефона. Тужени је дана

3.2.2013. године донео упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду, којим је тужилац, на радном месту радника обезбеђења, упозорен да су се по основу члана 179. тачка 2. и 3. Закона о раду, члана 73. тачка 2. и 3. Правилника туженог и члана 39. став 1 тачка 1. и 2. Уговора о раду од 1.8.2007. године стекли услови за отказ уговора о раду зато што је тужилац својом кривицом, несавесним и немарним односом према радним обавезама и налозима претпостављених учинио повреду радних обавеза утврђених законом, општим актом и уговором о раду. У образложењу је наведено да је тужилац дана 13.12.2011. године у просторијама болнице, по одобрењу ББ, пацијенту ВВ из ... однео његов мобилни телефон како би се пацијент јавио кући, да је доктор отишао даље својим послом, а да је тужилац по уобичајеном поступку требало да буде присутан док се разговор обави и да потом преузме телефон и врати га у болнички сеф, а да је тужилац супротно од процедура везаним за поступање са телефоном пацијената, допустио да наведени апарат остане код пацијента током целе ноћи, без икаквог надзора, иако му је познато да је пацијентима допуштено да разговарају мобилним телефоном само у присуству особља како би спречили комуникацију којом би пацијенти могли да дођу у посед наркотика или да се дилери појављују у околини болнице и да му не могу бити непознате потенцијалне опасности ненадзираних разговора. Дана 14.12.2011. године пацијент је пријавио да је предметни телефон загубљен и он и пацијенткиња ГГ су узбунили особље болнице и остале пацијенте, ситуација је била врло напета и непријатна, уз викање и претњу, што је пореметило све дневне рутинске послове и процедуре које треба обављати у то доба. Тужиоцу је дат налог да претражи собу пацијента како би пронашао телефон, што је тужилац одбио, и ушао у расправу са претпостављеним износећи своје мишљење за које га нико није питао, оставши да седи на столици, након чега је напустио болницу (своје радно место), а да се претходно није јавио ником од својих руководиоца, иако му је било познато да нема ко да га замени на радном месту службеника обезбеђења. Тужени је у описаној ситуацији учинио неколико тешких повреда радних обавеза и то: остављања телефона код пацијента без надзора, одбијање да по налогу директора потражи телефон, напуштање радног места без претходног одобрења или барем обавештења директора. Закључено је да је тужилац својом кривицом, немарним и несавесним извршавањем радних задатака учинио такву повреду радне обавезе, предвиђену као разлог за отказ уговора о раду Правилником о раду болнице и уговором о раду. Након изјашњења тужиоца на упозорење, тужени је 13.2.2012. године донео оспорено решење о отказу уговора о раду, позивајући се на члан 179. тачка 2. и 3. и члан 73. став 1. тачка 1. и 3. Правилника о раду и члан 39. тачка 1. и 2. уговора о раду, којим је тужиоцу отказао уговор о раду из разлога наведеним као у упозорењу. Утврђено је да је спорни уређај био мобилни телефон марке Ајфон”, а не апарат за слушање музике, како је тужилац у свом исказу тврдио.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца неоснован, јер је утврђено да је тужилац несумњиво извршио повреду радне обавезе остављања телефона код пацијента без надзора, у вези неблаговременог, несавесног или немарног извршавања радне дужности и обавеза, те повредио радну дисциплину одбијањем да по налогу директора потражи телефон, што представља одбијање запосленог да обавља послове на којима ради и напуштање радног места без претходно одобрења претпостављеног или директора, у вези предвиђене повреде радне обавезе – дисциплине на раду и у вези са радом, која угрожава или штети редовном или успешном обављању делатности послодавца. Првостепени суд је ценио еквивалентност између извршене повреде и изречене санкције, при чему је у конкретном случају ценио да сваки поступак који представља кршење стандардних правила у раду, који ремети процес рада и може нанети штету

послодавцу, као такав може бити санкционисан, због чега је одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде.

С обзиром на то да је главни тужбени захтев за поништај решења о отказу неоснован, првостепени суд је закључио да су неосновани и тужбени захтеви тужиоца за накнаду штете уместо враћања на рад, за накнаду штете у висини изгубљене зараде и захтев за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, јер нису испуњени услови прописани чланом 191. став 1, 2. и 4. Закона о раду.

На овако потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду (“Службени гласник РС” број 24/05, 61/05 и 54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то: ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђеном општим актом или уговором о раду (тачка 2.); ако запослени не поштује радну дисциплину и прописану актом послодавца односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (тачка 3).

Код чињенице да је тужилац обављајући послове обезбеђења код туженог дана 13.12.2011. године, у просторијама болнице, уз одобрење ББ пацијенту ВВ однео његов мобилни телефон како би се јавио кући, након чега није телефон узео од пацијента и вратио га у болнички сеф, већ га је оставио пацијенту током целе ноћи, без надзора, да је наредног дана 14.12.2011. године одбио да поступи по налогу претпостављеног и потражи наведени телефон, након чега је напустио, без одобрења, своје радно место и просторије тужене, правилан је закључак изнет у побијаној пресуди да је тужилац учинио повреду радне обавезе и кршење радне дисциплине која му се оспореним решењем ставља на терет.

Неосновано се жалбом тужиоца указује да у упозорењу које је претходило оспореном решењу о отказу нису наведени конкретни разлози нити опис незаконитог поступања тужиоца. Ово из разлога што упозорење садржи јасан и довољан чињенични опис начина на који тужилац извршио повреду радне обавезе, односно кршење радне дисциплине која му се ставља оспореним решењем на терет.

Неосновано се жалбом тужиоца указује да се тужилац морао удаљити са радног места, без одобрења послодавца, због непримерног понашања претпостављеног и да му је позлило. Наиме, из лекарских извештаја који су достављени у овом поступку не произлази да је тужилац због свог здравственог стања, спорног дана 14.12.2011. године морао напустити просторије послодавца без одлагања и без јављања неком од надређених. Наиме, запослени је дужан да о свом здравственом стању, односно спречености за рад обавести послодавца о разлозима зашто напушта радно место у току трајања радног времена, а што тужилац није учинио спорном приликом, због чега је правилан закључак првостепеног суда да то представља кршење радне дисциплине предвиђене унутрашњим актима туженог.

Без утицаја је на другачију одлуку навод жалбе да првостепени суд није ценио

решење Инспектората рада донето 14.9.2012. године и 13.02.2012. године, којим је одложено извршење оспореног решења о престанку радног односа тужиоца. Ово из разлога што доношење овог решења није од утицаја на основаност тужбеног захтева у овој парници.

Неосновано се жалбом тужиоца указује да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање, односно да уређај који је пацијент задржао преко ноћи није телефон, већ уређај за слушање музике. Ово из разлога што је првостепени суд, ценећи доказе и исказе сасушаних парничних странака и сведока током судског поступка, правилно утврдио да је реч о телефону и да је поседовање телефона без надзора могло довести пацијента у опасност, а самим тим и рад туженог.

Код изложеног, правилна је и негативна одлука о тужбеном захтеву за накнаду штете на име изгубљене зараде и припадајућих доприноса за обавезно осигурање и накнаде штете уместо на враћање на рад, која је акцесорног карактера, па је ожалбена пресуда потврђена и у ставу другом, трећем и четвртном изреке.

Неосновано се жалбом тужиоца указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер образложење побијане пресуде садржи јасне и непротивречне разлоге о свим битним чињеницама, довољне за закључак о основаности тужбеног захтева.

Потврђено је и решење о трошковима парничног поступка, јер је донето правилном применом одредаба члана 153. и 154. Закона о парничном поступку, а жалба у овом делу не даје посебне разлоге.

Цењени су и остали наводи жалбе тужиоца, али овај суд налази да нису од значаја за другачију одлуку јер се њима не доводи у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања и правилна примену материјалног права.

Тужиоцу који није успео у поступку по изјављеној жалби не припада накнада трошкова другостепеног поступка, као ни туженом, јер одговор на жалбу није био нужен ни потребан издатак за вођење парнице у смислу члана 154. став 1. Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, овај суд је применом одредби члана 390. и 165. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11...18/20), одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Гордана Тошић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**